

БОЛКА ЗА РУСЕ

посвещавам на хилядите мои съграждани,
станали жертва на хлорната война срещу нас
от румънските химически заводи в Гюргево -
епизод от историята ни, за който никои не
беше осъден, никои не бе затворен, никои не
бе разстрелян за престъплението срещу най-
святото ни право на чист за дишане въздух!!!
Никога не трябва да забравяме това, никога!!!

Мой роден град, град на страданието,
астматико блед, дете мое, гроб мой,
свещите вече се палят, очите ти сълзят,
и аз плача със теб, слънце мое, Русчук ненагледен,
мое съкровище - ограбено и забравено,
храм осквернен, под опушените ти сводове
кукумявките предсказват...

Мой роден град, люлко моя, бащин дом,
несретнико прокълнат, детство мое -
когато тичах със къси панталонки из
градните ти. Но ето - пристигат,
пристигат ешалоните с ковчези -
за хлорна група - А,
за хлорна група - Б,
за хлорна група - О,
за всички - съседи, познати, приятели...

Мой роден град, божествено създание
в ръцете на дявола...
Как да те спася от злодейството,
как да те отнеса далече, далече
и никога повече тук да не се връщаме.
Дунаве бели, старецо сгърчен,
като минаваш край Русе и виждаш
керван от човеците-сенки, питай, разпитвай,
в подземното царство - иде ли
краят на мъките вече,
чакат ли там да ни срещнат достойно,
щото при Господа мястото свърши -
всички юдеи светци ги изписват...
Дунаве, Дунаве, дишаш ли още,
или и ти като Русе издъхваш -
гневен и мъдър, безсилен, отровен?...
Гневен и мъдър, безсилен отровен
живее народът, отчаян завинаги.
Че тук работи още газовата камера
и няма как да литнем като птиците.
С безкрайни и лъжливи обещания,
посрещаме, изпращаме ги - политиците.
Деца на ни, безмилостно обречени,
по-често ходят в болници отколкото в училище.
И някъде отсреща - не много далече,
подготвят ни предсрочно за вечното ни жилище.
В денят ни хлорен вятър духа
и гледа ни прокобата със зли очи.

О, ако можеше да стане АСПАРУХА
и КРУМ - със справедливия си съд да се яви...
Защото ни убихте бавно
и още ни убивате така -
с бездействието си коварно
и с колебливата ръка.
Смъртта отдавна вече тука
рисува с хлора образа мъглив
и в мозъка ни чука, чука, чука:
"Във Гюргево е Чаушеско! Още жив!"
А градът - мъртъв град -
като сънно видение -
нигде шум, нито песен.
Обикаля наоколо вятърът само,
лешоядите дърпат, къват - пиршеството започна.
Смъртта с истеричен смях се вглежда в
безбройните трунове, докосва
с ръка костелива
новородените - задушени направо в люлките.
И се сбъдва предсказанието - един голям град
на Дунава ще загине...
Кой там се осмелява
да диша още?

Кап-кап - капчица - кап - една локвичка
си приказва с дъжда.

Туп-туп - туп - едно мравешко сърчице
се радва на нещо в мравунека. Под земята.

А над нея - нийде глас. Нито песен.

И никаква съпротива срещу времето.

Един град -

В жертва принесен -

за една нация -

страшно знамение...

Един град - сега.

Един народ - утре...